

MINT A KEZDETEKNÉL

C, c, c. Pedig meglátnád, ha hinnéd
önmagadban és az óperencián túl,
hogy elég egy eltört parányi emlék,
és a képtelen fájdalom lelassul.

Egy hajsza, és máris tudsz lélegezni,
és megingat a fejedbe szállt szél,
és himnuszait énekelni kezdi
néhány virágszál, mint a kezdeteknél.

Szédület és baj folyton túl közéről
nézni ami zajlik. Hidd el, titokban
párba állít kint s gyönyört a dallam.

C, c. Nem történt semmi, míg nem estél
szakadékba. Nincs lét egy magasabb tér
álma és erős ragyogása nélkül.

A SZÓRA BÍRT ANGYAL

Nekem, akinek csak annyira futja,
hogy azt felfogjam, amit két szememmel
nappal látok, most sötétségre szokva
kell keresnem téged szürke november

alján, ahol életem és halálod
egyet akar, együtt csöndben maradni.
Valótlan megszabadultál, az álmok
élén vágatsz s nemléted vagy parányi

tülléted nyelvén szólsz: csak aki nincs már,
az mondhatja meg, mi itt az igazság
a földön s a szóra bírt angyaloknál.

Nem maradhattál itt, elátkozott hely
ez a tájék, úgy lejtnek a pályák,
hogy önmagadig sem érsz életeddel.

VAK SZÍVEMBEN

Egészen más, de bennem ugyanaz vagy.
Semmi lettél, de bennem óriás.
Holtan sem lesz belőled semmi más,
megmaradsz felfoghatatlan alaknak.

Rám nézel bentről-kintről, mindenünnen.
Nem tudom megszokni, milyen hamar
sötét lesz vak szívemben és szememben:
halálod s életem egyet akar,

ugyanazt a boldog regét akarja:
hogyan ne vezessen csak a semmi útja
át a világon, bent az embereken.

Mindketten tudjuk: nincs semmi a mélyben,
amit a felszínen elvet a szellem
s a fájdalomtól elperreg a szégyen.